

havia una perera quasi al bell mig. El pagès ens digué: Com que la masoveria està en litigi jo no puc pas arrencar res. CAL QUE QUEDI LA PERERA allí on és. Acceptàrem el tracte i des d'aleshores el perer fou com el «Convidat de Pedra» de la comèdia. Al cap de quinze dies va tenir lloc el primer partit.

Vingueren els nois del segon equip del Strong de Girona, «reforçats» per elements del primer, tals com en Roca i Bellsolà, dos ganàpies que en feien sis al costat de cada un de nosaltres. I la pallissa fou monumental: Onze «goals» a zero a favor dels forasters.

Els «estrenus» de la vila fórem sis estudiants: Olivé i Rodà del seminari i Alemany, Dausà i el meu germà i jo de batxiller. Joan Bosch coneixia el joc car havia estat amb mi als Maristes de Girona i Rabell (el cubà), havia arribat ja grandet a la vila. Els restants de l'onze local foren Barceló de can Nanet, Barnés del firal i Carreras de la Coma. Vestírem pantalons blancs que semblaven calçotets, jersei blanc amb coll alt, mitges ad hoc i sabates de carrer, quasi totes amb botons.

Va venir força gent a veure el partit que fou arbitrat per Mestres (de can Jeroni Ros), ajudat pels «linesmans», Nonell (Cistet) i Josep M.^a Trinxeria de can Llac de la Coma.

Totes les tardes després d'haver berenat bé, cames ajudeu-me, sortint del treball, el camp s'omplia de nois que anàvem a «clavar» puntades de peu a la pilota.

Tal com deia abans cap de nosaltres tenia sabates a propòsit i jugàvem sense equipar-nos. Es a dir: a cos de mànigues.

El que ara és mossèn Lluís Rodà, Alemany, Bosch i el meu germà tot just tenien catorze anys; d'altres, com jo, quinze, i alguns, pocs, vorejaven els vint anys.

Amb els diners que es recaptaren de les entrades compràrem una pilota més adient, una manxa i «sinteticon». I també les banderes dels còrnors i les que feien voleiar els «linesmans». El masover guanyava algun cèntim venent gasoses i cerveses, sinalcos i fruitxampans.

Al cap de quinze dies tingué lloc un partit de revenja amb els mateixos nois del Strong i el resultat fou més honorable. Ells marcaren tres gols i nosaltres un. L'artiller fou Lluís Rodà.

El nostre equip tenia un magnífic jugador que era Josep Olivé que bregava, mentre no es cansava, per tots plegats, però li feien por les entrades fortes la qual cosa li restava eficiència davant del gol. També en aquest